

Artikel (brag i ELMs blad 'Liv i troen' 2018)

Kristen og single

- af Frank Risbjerg Kristensen, ELM-konsulent og terapeut

Jeg har fået til opgave at skrive en lille artikel om det at være single som kristen. Det er ikke det nemmeste tema, da der er rigtig mange ømme liv derude i virkeligheden, hvor det at være *ufrivillig* single for mange er noget svært og smertefuldt.

Der findes ret mange singler inklusive mig selv, som har det godt i singlelivet! Men jeg har gennem årene snakket med ret mange singler, som har været meget 'i klemme' i deres single-stand, og hvor der ofte har været en kronisk smertefuld længsel efter parforhold og familieliv. Mange af disse singler fortæller også om en slags 'forkertheds'-følelse, som de ofte oplever bekræftet eller fremkaldt i deres omgangskredse og kristne miljøer; følelser, som aktiveres så let, fordi de selv føler sig så amputerede i livet uden en partner – midt i vrimlen af par. Og 'forkertheds'-følelser, som kan aktiveres, når par-folkene ikke altid helt kan finde ud af at rumme og møde singlerne som *hele* mennesker. Eller når singlerne føler sig så alene midt i vrimlen af mennesker, som ikke kender til deres smerter, og som ikke tør spørge ind til dem. Eller – det værste: Når man som single ikke bliver inkluderet i par-cirklerne.

Single-kulturen ser ud til at være kommet for at blive. Aldrig før har så mange danskere som nu levet alene – med eller uden børn. Aldrig før har vi haft så mange single-husstande som nu. Der er rigtig mange danskere, der lever alene, fordi sådan blev det bare, eller fordi parforholdet gik i stykker, eller fordi det er et klart tilvalg. Jeg vil på ingen måde forherlige *singlekulturen*, for der ligger også rigtig megen smerte og meget usundt gemt i den. Men det, som jeg gerne vil have frem, det er, at en del kristne singler (både de 'frivillige' og 'ufrivillige' kristne singler!) kan opleve, at det faktisk er meget lettere at være single *uden for* de kristne familiære og menighedsmæssige sammenhænge end *inden for*. Verden uden for kan ofte rumme singlerne og singlelivet bedre og uden at aktivere ensomheds- og forkerthedsfølelserne. Desværre.

Jeg vil i det følgende komme med nogle slagordsagtige sætninger, som står helt for min egen regning omkring singlerne og single-livet:

- Mød os singler som *hele mennesker* - ikke *halve*, uforløste og mangelfulde mennesker.

- Inviter singlerne i menigheden ind i dit liv – ind i dit hjem – ind i dine tætteste cirkler. Inviter frem for at ekskludere.
- Regn ikke med på forhånd, at det er svært at være single for den, som er det. Det kan godt være, at det er det, men 'inviter dig selv inden for' og spørg forsigtig til, hvordan det ser ud hos vedkommende. Singler har det på hundrede forskellige måder med det at være single.
- Lad være med at 'trampe rundt i folks følelser: Lad f.eks. være med at holde onkel-talen ved bryllupper, hvor du får sagt noget dumt om, "*at nu er du, kære nevø, blevet helstøbt ved at have fundet din fantastiske kone – og alle ved jo, at der står en vigtig kone bag ved enhver mand ...*". Tal glad og gerne tosomheden og parforholdet op, med vid, at der altid sidder singler, som med rette bliver sårede (og forhåbentlig vrede), når nogen ved at lovprise parforholdet *på en forkert måde* direkte kommer til at underkende, at livet *alene* er et fuldværdigt og helt liv fra Guds side af.
- En del singler i de kristne miljøer har mange ressourcer og masser af tid til at engagere sig; ofte mere end hvad travle familiemennesker har tid til. Se det som en gave til fællesskabet! Værdsæt det, *uden* at tage det som en selvfølge. Lad f.eks. være med at sige ved et udvalgsmøde til Lise, som er single: "Du har meget mere tid end os, der er så ophængte i familien. Kunne du ikke lige... det er let at forestille sig, hvad Lise kan blive sendt ud her; især hvis hun har det svært med at være single. Følelsen af at 'blive taget for givet' som en ressource, vi bare kan bruge, er ikke rar, og samtidig bliver hun mødt ret ufølsomt i sin singlestand.
- Jeg har selv oplevet masser af velsignelser som single i alle de muligheder, som singlelivet har givet mig i forhold til at kunne engagere mig meget i en masse fantastiske opgaver og mennesker. Hen over tiden har jeg fået lov til at kunne tage min singlestand til mig som *en gave* med nådegavekarakter; med masser af trivsel og velsignelser. For mig har singlelivet på mange måder været en stor rigdom i mit liv gennem mange år. Men jeg kunne *aldrig* drømme om at proppe dette ned i halsen på andre singler, som måske er et helt andet (smertefuldt) sted. Enhver må finde sin egen vej sammen med Gud og mennesker i dette. Nogen kommer godt overens med singlestanden, andre lider vedvarende. Andre igen finder en livsledsager – og finder ud af, at det heller ikke er problemfrit.

- Singler, som lider i deres ensomhed og i deres længsel efter tosomheden, har brug for at blive mødt med respekt, empati og omsorg – helt som vi alle gerne vil mødes i det, som er svært. De har brug for mennesker, som tør være til stede sjælesørgerisk i det smertelige; men uden at bakke op om en 'sygelliggørelse' af singlestanden. Livstrætte singler har ikke brug for rygklappere, der er med til at placere dem i ynk og handlingslammelse. Singlestanden er ikke en sygdom; den er langt mere et her-og-nu livsvilkår, som der skal bakses med og findes en vej i, mens livet skal leves. Der kan være rigtig meget sorg og tab til stede i det at være single. Men helt som det er hos mennesker, der er ramt af f.eks. barnløshed, er der mest brug for, at der er nogen, som tør være til stede i det, som er svært og gør ondt. Samtidig med, at der gives masser af støtte i, at der stadig er et liv, der skal leves her og nu. Og en støtte i, at *længslen* og *sorgen* gerne må være der, men ikke skal have lov til at handlingslamme og sætte personen på stand-by i livet.

Litteratur: "Jesus var single" af Line A. Reckweg – Lohses Forlag